

'Tardor' a l'estiu

La mirada intensa de Lola Oller Llorens, protagonista de 'Tardor' ESCAC FILMS.

Calella de Palafrugell té l'honor extraoficial i mediàtic de donar el tret de sortida a l'època estival a la Costa Brava. I més enllà, des que la celebració de la tradicional Cantada d'Havaneres, que aplega milers de persones a la petita plaça de Port Bo, l'emet TV3 en directe cada primer dissabte de juliol perquè tots els catalans ens contagiem d'aquest idíl·lic i embriagador esperit estiuenc. Precisament és en aquest paratge paradigmàtic i alhora tan estacional on s'emmarca Tardor, el tercer curtmetratge de la gironina Helena Oller Biurrún, produït per l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya, on ha cursat els estudis.

Després de ser seleccionat al D'A Film Festival i en espera de relançar el seu recorregut pel circuit de festivals, divendres es va estrenar finalment a Girona coincidint amb l'acte inaugural del Cinema Truffaut al recentment remodelat edifici del Modern, com a

brillant prelude d'una obra mestra, Mulholland drive, de David Lynch.

El fet que no es tituli Estiu i en canvi sí Tardor té molt a veure amb el que narra la realitzadora en el seu tercer curtmetratge. A grans trets és el retrat de Lola (Lola Oller Llorens), una noia d'uns trenta-cinc anys que viu una existència rutinària amb un petit negoci a càrrec a tocar de la platja que depèn totalment del turisme. La temporada d'estiu s'acaba i coincidint que tot comença a tancar i el sol ja decau més d'hora, Lola veu com la seva germana petita es prepara per a una nova vida lluny d'on viuen.

Helena Oller, nascuda a Palafrugell, tenia clar que per mostrar el que li demanen a l'Escac, que no és res més que "explicar coses que coneguis bé", volia plasmar l'altra cara de la moneda de l'estiu vibrant que tan bé mostren alguns anuncis per centrar-se en com es viu la tardor-hivern als pobles de costa, combinant-ho amb una visió personal del que representa fer-se gran i prendre responsabilitats.

Té moltes similituds amb el que Miquel Martín i Serra fa a l'extraordinària novel·la La drecera, ambientada a Begur, en què és un nen adolescent el que observa la vida dels altres, en el seu cas, la dels amos del xalet que cuiden els seus pares masovers, alhora que descriu el paisatge físic i humà. Aquí d'igual forma, amb la mateixa delicadesa i subtileza, ho fa a través d'un domini del llenguatge audiovisual i en comptes de captar el trànsit a la vida adulta –per manca de temps, en ser un curt– directament ho contraposa: per una banda, la germana jove que té tota la vida al davant; per l'altra, la germana gran que treballa quan els altres disfruten, cremada i que no pot disfrutar ni de les vacances d'estiu en un lloc d'estiuieg tan idíl·lic com Calella de Palafrugell .

Lola, ben interpretada per la germana de la directora, és el personatge que observa amb una intensa melangia (la càmera no la deixa ni un instant) mentre el seu voltant paisatgístic tendeix al crepuscle. No pas l'humà, en què el jovent encara viu intensament les últimes ràfegues del present per afrontar un futur immediat ple d'al·licients tot i ser conscients com a generació de les incertes que els esperen. Per sort, els que ens sentim més identificats amb la protagonista, el bany final metafòric, per esperat, no només ens purifica l'ànima sinó que ens recorda que a vegades el que és bo es fa esperar i que són els petits plaers els que et fan sentir viu.

I això ho aprens de gran.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 06-07-2021, Pàgina 27

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1995940-tardor-a-l-estiu.html>